

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném ze samosoudkyně JUDr. Jany Kubenové ve věci

žalobce: **K. A., nar.**
státní příslušnost
t. č. pobytem
zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem,
advokátem se sídlem náměstí 28. října č. 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 26. 7. 2018, č. j. OAM-533/ZA-ZA11-ZA04-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou ze dne 8. 8. 2018, doručenou krajskému soudu následujícího dne, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2018, č. j. OAM-533/ZA-ZA11-ZA04-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o žádosti bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
2. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení. Důvodem opakované žádosti byl zájem státních orgánů o žalobce z důvodu vyšetřování krachu banky, kde pracoval před příchodem do ČR, která byla ovládána strukturami navázanými na současného prezidenta Žalobce uznává, že v době, kdy podával předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany, věděl o tom, že krach banky je vyšetřován, neměl však žádné informace o tom, že by do okruhu osob, které jsou vyšetřovány, patřil i on. V okamžiku, kdy jeho manželka se synem přicestovala do země původu a z okolností, které popsal v rámci poskytnutí údajů ke druhé žádosti, pochopil, že on má být osobou, která v této souvislosti bude v rámci vyšetřování vyslýchána. Tato skutečnost vyvolala v žalobci reálnou obavu z uvěznění, týrání a jiných praktik vyšetřování v Žalobce nebyl schopen ve lhůtě stanovené k seznámení se s podklady pro rozhodnutí jiné důkazy opatřit. Za situace, kdy žalovaný nepovažoval předložené důkazy za dostatečné, mohl požádat o jejich doplnění. Žalobce má za to, že výše uvedený důvod jeho nové žádosti o mezinárodní ochranu měl být posouzen meritorně. Dle jeho názoru mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu, neboť jeho vycestováním by mohly být porušeny mezinárodní závazky ČR, a to konkrétně právo žalobce na spravedlivý proces. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem žalobce navrhuje, aby nadepsaný soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce již druhou v pořadí. Žalobce dle jeho názoru měl možnost a také povinnost nově tvrzenou skutečnost uvést již v řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2016. Žádná objektivní překážka ke sdělení takovýchto skutečností již během prvního azylového řízení žalobci nebránila, nelze ani za takovouto překážku považovat to, že žalobce doufal, že v prezidentských volbách v nezvítězí V. P. Žalobce byl v průběhu prvního azylového řízení poučen, že musí uvádět údaje pravdivé a úplné, sám uvedl, že jeho osobě v případě návratu do země nic nehrozí a celou žádost o mezinárodní ochranu vztáhl k péči o své rodinné příslušníky žijící na území ČR a obavu z reakce syna na změnu sociálního prostředí. Žalovaný pak tato nová tvrzení považuje za čiré spekulace, učiněné ve snaze dodat jeho azylovému příběhu větší intenzity. Dodal, že žalobce v bance nepracoval již od roku 2011 a sám sdělil, že v průběhu vyšetřování od roku 2015 nebyl ze strany vyšetřovacích orgánů kontaktován. Žalobce v průběhu řízení k opakované druhé žádosti tvrdí, že v roce 2012 do ČR odcestoval částečně i na radu hlavního účetního banky Lada kredit, pokud tedy měla být jedním z důvodů jeho odchodu z vlasti v roce 2012

situace kolem krachu banky a zároveň ji považoval za natolik závažnou, je velmi nepravděpodobné, že by se v řízení ke své první žádosti o této situaci vůbec nezmínil. Žalovaný navíc v možnosti předvolání jmenovaného jako svědka ve vyšetřování vytunelované banky Lada kredit neshledává azylově relevantní skutečnost, je pouze na ruských vyšetřovacích orgánech, aby řádně vyšetřily celý případ. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65. Dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a proto navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

4. Ze správního spisu vyplývá, že dne 20. 6. 2018 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 25. 6. 2018 k žádosti uvedl, že do ČR přicestoval vlakem přes Poprvé o mezinárodní ochranu požádal v roce 2016. K důvodům žádosti sdělil, že celá rodina se již chtěla přestěhovat do, on ale dostal výjezdní příkaz později než manželka a syn, kteří odjeli sami. Na letišti byli hodinu vyslýcháni, předně proč nepřišel žalobce s nimi. Po týdnu v přišli z vyšetřovacího výboru a kladli podobné otázky jako na letišti. Manželka žalobce si všimla, že uvedli jméno vedoucího žalobcova bývalého zaměstnání v Jednalo se komerční banku Lada kredit, která byla ovládána strukturami blízkými firmě, jež je nyní pod sankcemi a je součástí „kruhu“ kolem Žalobce má obavy, že hledají lidi, kteří by mohli být svědky bankrotu banky, v níž byl v oddělení soukromých klientů. Žalobce banku opustil v roce 2011, kdy byli lidé svědky tunelování banky. Šlo o miliardy euro a dolarů. Žalobce vzhledem k tomu, že podepisoval různé dokumenty, může být v pozici spolupachatele. Ke krachu banky došlo v roce 2015. O tom, co se dělo s bankou, věděl žalobce z médií. Dodal, že do ČR přijel v roce 2012 i částečně na radu hlavního účetního banky. V řízení o předchozí žádosti o uvedení nemluvil, neboť doufal, že v roce 2018 dojde ke změně vlády a prezidenta.
5. Dne 26. 7. 2018 byl žalovanému zaslán e-mail, jehož přílohy tvořily dvě předvolání vystavené na jméno žalobce, aby se ve dnech 16. 5. 2018 a 20. 6. 2018 dostavil na oddělení vyšetřování MVD ve věci svědectví „Lada-Kredit“.
6. Dne 27. 6. 2018 se žalobce k věci vyjádřil tak, že jeho kolega také dostal předvolání a byl vyslýchán, tuto záležitost však bude řešit neoficiálně penězi. Pro žalobce to znamená, že obvinění budou převedena na něj. Dluh banky je ve výši 3,5 miliardy rublů a nevinu bude muset žalobce prokazovat k trestnému činu, který spáchali jiné osoby. Pokud však uvede jména těchto osob, můžou jej zabít. Jelikož má ředitel banky známé ve FSB a na polici, obává se, že bude zadržen hned při příletu do Na dotaz žalovaného sdělil, že jeho spekulace vycházejí z předvolání a informací od bývalého kolegy.
7. Dále je zřejmé ze správního spisu, že žalobce poprvé o mezinárodní ochranu požádal žalovaného dne 24. 11. 2016, žalovaný vydal dne 19. 6. 2017 rozhodnutí č. j. OAM-1011/ZA-ZA11-2016 o neudělení mezinárodní ochrany. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 22. 11. 2017, č. j. 41 Az 10/2017-34, zamítl. Proti rozsudku podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní

soud dne 24. 5. 2018 usnesením č. j. 9 Azs 451/2017-32 odmítl pro nepřijatelnost. Tvrzeným důvodem první žádosti bylo, že na území ČR chce vypomáhat svým příbuzným, jeho odjezd z vlasti v roce 2016 byl zapříčiněn výhradně snahou pečovat v ČR o svou tetu. V případě návratu do země původu se obával o svého nezletilého syna, jakým způsobem vstřebá změnu sociálního prostředí. Navíc tvrdil, že jemu samotnému v případě návratu nic nehrozí.

8. Žalobcem nově tvrzené skutečnosti žalovaný pak v napadeném rozhodnutí vyhodnotil tak, že se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů k odchodu z jeho vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Jedná se o čiré spekulace, žalobce dovozuje závěry, které nejsou v souladu s materiální pravdou a nemají podporu v žádném hodnověrném důkazu. Tímto důkazem ani nemohou být předvolání ke svědecké výpovědi, pravost těchto materiálů není nikterak zaručena. Navíc předvolání žalobce ke svědecké výpovědi v době, kdy je vyšetřovacím orgánům ze sdělení manželky žalobce zřejmé, že je mimo, se jeví jako zcela nelogické. Sám žalobce tvrdil, že nebyl ze strany vyšetřovacích orgánů kontaktován. Nicméně možnost předvolání žalobce jako svědka ve věci vytunelování banky není azylově relevantní skutečnost. Žalobce nepracoval na vrcholně řídicích funkcích a z banky odešel čtyři roky před jejím krachem. Žalovaný dále kromě uvedeného vycházel ze Zprávy Freedom House: Svoboda ve světě 2018 – Rusko leden 2018 a Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Ruská federace ze dne 18. 1. 2018.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

9. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
10. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

12. Jedinou konkrétní žalobní námitkou je tvrzení žalobce, že ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu nemělo být aplikováno, když nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, protože uvedl v žádosti nové skutečnosti, ke kterým měl žalovaný přihlédnout. Nové skutečnosti nebyly předmětem posuzování v rámci řízení o dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jednalo se o tvrzení, že se obává vyšetřování krachu banky Lada kredit, v níž do roku 2011 pracoval. V řízení o první žádosti o této skutečnosti nehovořil, neboť doufal, že dojde ke změně vlády či prezidenta. Žádost o první mezinárodní ochranu podával z důvodu pomoci svým příbuzným a proto, že by byl nesmírně obtížný jeho návrat do Ruska kvůli nezletilému synovi.
13. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
14. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
16. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
17. Soud nejprve na úvod odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, který se k otázce rozhodnutí o opakovaných žádostech vyjádřil takto: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí*

správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

18. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, podle nějž podaná opakovaná žádost nebyla přípustná. Okruh důvodů žádosti, spočívající v tom, že žalobce má obavy z vyšetřování krachu banky Lada kredit, v níž v minulosti pracoval, je sice novou skutečností, ale ne takovou, kterou by nemohl uplatnit již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, o níž žalovaný rozhodl dne 19. 6. 2017. Proti tomuto rozhodnutí si podal žalobce žalobu, o které bylo Krajským soudem v Brně rozhodnuto rozsudkem dne 22. 11. 2017 a o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Nejvyšším správním soudem dne 24. 5. 2018 (nabytí právní moci dne 25. 5. 2018). Novou žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 20. 6. 2018, tedy necelý měsíc poté, kdy bylo rozhodováno Nejvyšším správním soudem o jeho první žádosti. Žalobce se v případě řízení o první žádosti před správním orgánem ani v řízení před soudy nikterak nezminil o svých obavách z vyšetřování jeho osoby z důvodu krachu banky, v níž pracoval. Žalobce zaměstnání v této bance ukončil již v roce 2011, ke krachu došlo v roce 2015.
19. Z dikce citovaných ustanovení zákona o azylu lze tedy dovodit nutnost kumulativního splnění tří podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:
 - a. žadatel musí uvést nebo se musí objevit nové skutečnosti nebo zjištění;
 - b. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení;
 - c. takové skutečnosti či zjištění musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
20. Je tomu tak proto, že „*institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmito podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znovu meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 178/2016-24).*
21. Ve vztahu k uvedeným podmínkám věcného projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zároveň třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, uvedl: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nerealná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64, dle kterého „*podává-li žadatel o mezinárodní*

ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citovaného § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou.“

22. Z výše podaného souhrnu je zjevné, že žalobce ve své nové žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do jeho hmotněprávního postavení. Pokud žalobce svá tvrzení o obavách z možného vyšetřování vnímá tak závažně, že je uvádí jako azylový důvod, není soudu zřejmé, proč tyto důvody neuvedl již při posuzování první žádosti o mezinárodní ochranu, popř. nejpozději alespoň při podávání kasační stížnosti. Nutno také poukázat na to, že časový odstup mezi jednotlivými žádostmi o mezinárodní ochranu ostatně byl velmi krátký. Všechna tvrzení žalobce tak zůstávají pouze v rovině spekulací. Předmětná předvolání ke svědecké výpovědi před vyšetřovací orgán nelze brát jako důkaz o tom, že by žalobci v zemi původu hrozily problémy ohrožující jeho život, jak se v žádosti snažil nastínit. Pokud žalobce skutečně pracoval v předmětné bance, která byla v roce 2015 vytunelována, je takové předvolání k výsledku zcela logickým prostředkem, jak mohou vyšetřovatelé zjistit informace vedoucí k dopadení možných pachatelů. Žalobce tak nejen, že měl povinnost tyto skutečnosti uvést již při podání původní žádosti, ale soud tato tvrzení neshledává ani jako možné azylově relevantní skutečnosti.
23. Pokud žalobce namítal, že neměl možnost ve lhůtě stanovené žalovaným jiné doklady předložit, měl tak učinit alespoň nyní v řízení před soudem, což neučinil.
24. Žalobci byla rovněž poskytnuta dostatečná možnost uvést důvody, pro které novou žádost podal. Pohovor nebylo nutné s žalobcem vést, dle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu postačovalo, že žalovaný umožnil žalobci uvést tyto důvody písemně (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017-49).
25. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu a dokazování postupoval v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Nebyly splněny podmínky pro opětovné meritorní posuzování otázky udělení některé z forem mezinárodní ochrany, relevantní skutečnosti ve vztahu k této otázce byly posuzovány již v rámci předchozího azylového řízení. Žalovaný tedy v souladu se zákonem shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako nepřijatelnou a řízení zastavil.
26. Krajský soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, a to z přesně vymezených důvodů. V ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Azylovým řízením za žádných okolností nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
27. V uváděných důvodech nebylo možno shledat takovou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobců z vlasti a rovněž obav z návratu do vlasti. Jelikož žalobce neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti či zjištění, byly tudíž naplněny

podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (žádost nepřijatelná) a řízení o takové žádosti bylo po právu zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

28. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno. Výrok II

o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. prosince 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně